

ΑΓΑΠΗΣ ΦΩΛΙΑ

Morte ebbe invidia . . .
e feglisi all' incontra
a mezza via, come nemico armato.

Πετράρχης

ΕΙΤΑΝΕ τῆς Ἀγάπης ἡ φωλιά
τὸ ἐρημικὸ λευκὸ σπιτάκι,
ποῦ ὀλόγυρα λὲς καὶ τὸ χᾶϊδευε
ἐν' ἀνθηρὸ περιβολάκι.

Καὶ ζοῦσαν μιὰ γλυκειὰ ζωή,
μὲ ἀγάπη καὶ μὲ καλοσύνη,
ὁ νιὸς κ' ἡ κόρη ἢ ὠμορφή,
στῆς ἐρημιᾶς τοὺς τὴν γαλήνη.

Πάντα τραγούδια καὶ χαρὲς
στῆς ἡδονῆς τὸ ἐρωτικὸ μεθῦσι,
δὲν ἐπερίμεναν ποτὲς
πῶς τῆς Ἀγάπης ἡ χαρὰ θὰ σβύσῃ.

Μιὰ αὐγὴν ὁ Χάρος σιγαλὰ
ἀπ' τῆ μικρὴ τοὺς πόρτα ἐμπῆκε,
ὁ νιὸς καὶ ἡ κόρη δὲν τὸν εἶδανε
καὶ ἀγκαλιασμένους τοὺς εὗρηκε.

Ἔσκυψε, τοὺς ἐφίλησε
 στὸ στόμα καὶ τοὺς δυὸ ἀγάλι,
 κ' ὕστερα ἀλαφροπέταξε κ' ἐχάθηκε
 στοῦ ἀπείρου τὴν ἀγκάλῃ.

Ἔτσι ἔρχεται ὁ θάνατος σιγὰ
 κρυφὰ τὴν ὥρα ποῦ δὲν τὸν προσμένεις,
 καὶ μπαίνει ἀθώρητος ὁ μαῦρος χαλαστής
 κάθε ζωῆς γλυκειᾶς καὶ ἀγαπημένης.

Πᾶν' τὰ τραγούδια, ἐσβύσανε,
 δὲν ἀντηχοῦνε γύρα,
 τώρα ποῦ ὁ μαῦρος θάνατος
 ἔκλεισε τῆς ζωῆς τὴ θύρα.

Τὸ κάτασπρο σπιτάκι τώρα
 μιὰ θλίψη λὲς καὶ τὸ ἀγκαλιάζει,
 ἔχει κλεισμένα τὰ παράθυρα
 καὶ τοῦ θανάτου ὁ ἴσκιος τὸ σκεπάζει.

(Ζάκυνθος 1904)

ΜΑΡΙΝΟΣ ΣΙΓΟΥΡΟΣ

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΑΙ

Ἡ ἀνάμνησις παρατείνει ἐν ἡμῖν ὅ,τι ὥραϊον μᾶς ἀρπάζει ὁ χρόνος.

Οἱ φιλόγυροι γίνονται πλούσιοι ὑποκρινόμενοι τὸν πτωχόν· οἱ
 ἄσωτοι γίνονται πτωχοὶ ὑποκρινόμενοι τὸν πλούσιον.

Ὁ πλουσιώτερος τῶν ἀνθρώπων εἶνε ὁ οἰκονόμος· ὁ πτωχότερος
 δὲ εἶνε ὁ φιλόγυρος.

Οἱ ὀφθαλμοὶ ὁμοιάζουν συνήθως τὰ ὀπτικά ἐργαλεῖα· διὰ μέσου αὐ-
 τοῦ ἡ στοργὴ μεγεθύνει τὰ προτερήματα καὶ σμικρύνει τὰ ἐλαττώματα.